

Sygn. akt V Ka 923/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie V Wydział Karny - Odwoławczy

w składzie: **Przewodniczący : SSO Marek Siwek (spr.)**

Sędziowie : SO Jacek Janiszek

SO Beata Garczyńska

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Mazur

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej i Krzysztofa Michalskiego Komendanta Straży Leśnej Nadleśnictwa Świdnik

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r.

sprawy **S. M.**

oskarżonego z art. 290 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela publicznego -Lasy Państwowe Nadleśnictwo w Świdniku

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie

z dnia 19 czerwca 2013 r. **sygn. akt IV K 141/13**

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

V Ka 923/13

UZASADNIENIE

S. M. został oskarżony o to, że w dniu 03 listopada 2012 r. w lesie państwowym Nadleśnictwa Ś. Leśnictwo R. U.. R. dopuścił się w celu przywłaszczenia wyrębu drzewa grabowego i klonowego zakwalifikowanego jako opał o masie łącznej 3,47 m³, wartości 457,65 zł na szkodę Nadleśnictwa Ś., tj. o czyn z art. 290 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie IV Wydział Karny sygnatura akt IV K 141/13 z dnia 19 czerwca 2013 r. S. M. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 290 § 1 k.k. i za to Sąd Rejonowy skazał go:

1. na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 290 § 1 k.k. i art. 58 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydzieści) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda,
2. na mocy art. 290 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 915,30 zł (dziewięćset piętnaście złotych trzydzieści groszy) na rzecz Nadleśnictwa Ś., odpowiadającej podwójnej wartości wyrąbanego drzewa;

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w całości zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się oskarżyciel publiczny. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zaistniały stan faktyczny dające podstawę do orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę odpowiedniego odszkodowania.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie obok kary grzywny i nawiązki również obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna

Na gruncie niniejszej sprawy zaistniała sytuacja, w której powstały ustawowe przesłanki do wydania dwóch rozstrzygnięć o charakterze odszkodowawczym, co nie oznacza jeszcze, że rozstrzygnięcia takie mogą być wydane.

Z treści art. 290 § 2 k.k. wynika, że w wypadku skazania za wyrąb drzewa w lesie albo za kradzież drzewa wyrąbanego lub powalonego sąd orzeka na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości podwójnej wartości drzewa. Skoro oskarżonemu przypisano przestępstwo polegające na zaborze w celu przywłaszczenia wyrąbanego uprzednio drzewa, istniała podstawa do orzeczenia nawiązki, o której mowa w przepisie. Przepis art. 46 § 1 k.k. obliguje natomiast do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy na skutek przestępstwa przypisanego sprawcy szkoda powstała, istnieje ona w czasie orzekania, a także został złożony wniosek przez osobę uprawnioną. Wszystkie wymienione przesłanki zostały spełnione.

Należy jednak uwzględnić fakt, że jedno orzeczenie nie może zawierać dwóch rozstrzygnięć, których charakter jest w znacznej części kompensacyjny, gdyż prowadziłoby to do możliwości uzyskania przez pokrzywdzonego wartości przewyższającej jego należności. Tego rodzaju stanowisko znajduje uzasadnienie w treści art. 415 § 5 i k.p.k. Normy zawarte w tych przepisach regulują wprawdzie kwestię zbiegów rozstrzygnięć o charakterze odszkodowawczym na podstawach znajdujących się w przepisach prawa materialnego karnego i cywilnego, jednak stanowią zarazem wyraz dążenia ustawodawcy do tego, by nie funkcjonowały w obrocie prawnym tytuły egzekucyjne wynikające z orzeczeń dotyczących tej samej szkody, z których egzekucja prowadziłaby do uzyskania przez pokrzywdzonego wartości w wysokości wyższych niż wynikające z faktu poniesienia szkody.

Taka sytuacja powstałaby na gruncie niniejszej sprawy wówczas, gdyby zaskarżony wyrok zawierał oba rozstrzygnięcia, których skarżący domaga się. Nie ulega wątpliwości, że celem nawiązki z art. 290 § 2 k.k. jest zrekompensowanie pokrzywdzonemu wszelkich strat związanych z uszczupleniem drzewostanu. Straty wynikłe z wycięcia drzewa są związane nie tylko z wartością samego drewna, ale także z wyeliminowaniem z ekosystemu pewnej jego części, której przywrócenie zajmuje niepomiaralnie dużo czasu. Nie ulega zarazem wątpliwości, że skoro podstawą do obliczenia nawiązki jest właśnie wartość drewna, to nawiązka na podstawie art. 290 § 2 k.k. w części odpowiadającej wartości drewna rekompensuje jego utratę, w pozostałej zaś części, tożsamej zresztą, stanowi pewną formę zadośćuczynienia za utratę fragmentu ekosystemu. Z tego powodu nawiązka z art. 290 § 2 k.k. nie tylko rekompensuje szkodę rzeczywistą, ale nawet ją przewyższa obejmując swego rodzaju zadośćuczynienie dla pokrzywdzonego, a w tej sytuacji orzeczenie kolejnego środka karnego o charakterze odszkodowawczym nie jest możliwe, choćby zasadniczo było obligatoryjne.

Uwzględniając powyższe trzeba zarazem stwierdzić, że stanowisko wyrażone przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest trafne, skoro sprowadza się właśnie do zanegowania możliwości multiplikowania tytułów egzekucyjnych, których przesłanką jest jedna szkoda.

Z tych względów, nie znajdując okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 § 1, 440 i 455 k.p.k. Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie w zakresie wydatków za postępowanie odwoławcze uzasadnia treść art. 636 § 1 k.p.k.

Jacek Janiszek Marek Siwek Beata Garczyńska